

Това, което правим, не е завършено, то продължава и ще продължава. Ще зависи от тези, които участват в него. Колкото една институционална форма е по-способна да привлече енергията на онези, които участват в нея, толкова по-жизнена е. Аз съм настроен по природа скептично, често пъти се отдам и на песимизъм, настоявайки обаче на неговата градивност. А и наистина някои неща не могат да се правят по чисто оптимистичен начин, много често оптимизмът е по-неефективен от конструктивния песимизъм.

Но от едно съм абсолютно удовлетворен. НБУ вече съществува като структура, връщането назад е невъзможно, построено е обществото му, предстоят неговите бъдещи успехи и аз мисля, че ще постигнем много и в тази форма, която конструираме днес, ще се научим да празнуваме. Отдадени на малки грижи и постигане на близки цели, трябва да се опрем и на големите празници, при търсене на нашата идентичност. Мисля, че ще успеем.

Богдан Богданов

Университетът – особен свят на свобода

Професор Богдан Богданов, д.н., (1940-2016) е създател и Президент на Нов български университет. Той е класически филолог и дългогодишен преподавател по история на старогръцката култура и литература. Водещ е на най-посещаваните знакови семинари в СУ „Св. Климент Охридски“ и в Нов български университет. Публикувал е на български език голям брой преводи на старогръцки автори, сред които се откроява участието му в четиритомното издание на диалозите на Платон, преводите на „Характери“ на Теофраст, „Дафнис и Хлоя“ на Лонг, „Животът на Александър Македонски“ на Псевдо-Калистен, „Към себе си“ на Марк Аврелий, „Диатриби“ на Епиктет. Автор е на книгите „От Омир до Еврипид“, „Омировият епос“, „Литературата на елинизма“, „Мит и литература“, „Романът – античен и съвременен“, „История на старогръцката култура“, „Орфей и древната митология на Балканите“, „Старогръцката литература“, „Промяната в живота и текста“, „Европа – разбрана и правена“, „Отделно и заедно“, „Университетът – особен свят на свобода“, „Минало и съвременност“, „Разказ, време и реалност в старогръцката литература“, „Текст, говорене и разбиране“, „Думи, значения, понятия и неща“, както и на издадената в Испания книга „Modelos de realidad“ и издадената в Германия – „Reading and Its Functioning“. Основател и водещ на форумите за литература и гражданско общество във www.bogdanbogdanov.net

В НБУ сме изправени, всеки по различен начин, пред голямо противоречие. От една страна, трябва да създадем добри професионалисти, трябва да имаме програми, които да гарантират професионално ориентиране, което изправя пред някаква професионална област - завършващият трябва да разполага с някаква зрялост в тази област. От друга страна, настояваме, че учебният процес не подготвя само професионалисти, а хора с определени качества, които сами могат да напреднат в тази професия или да я изоставят и да отидат в друга професия. Съвременната мобилност и адаптивност го изискват. Затова държим на такива качества като самостоятелност, способност за коопериране, за участие в проект, готовност за промяна, готовност за проучване и нова нагласа, способност за свързване и постигане на обща цел.

*Богдан Богданов
Университетът – особен
свят на свобода*

Истинското добро на щастие то съвсем не е то да се случва и просто да се задържа, като се прави онова, което диктуват собственото желаене и лична нагласа. Истинското добро е в радостта от усилената човешка единичност, влязла в контакт с външното на достатъчно обемен свят.

Богдан Богданов
Дути, значения, понятия и неща

Разбира се, обикновено не успявам да се отлепя от статичната самост, с която съм свикал и която смятам за себе си. Не знам кого да виня. Зная обаче, че надхвърлянето е възможно. Самостта е в определена степен привидна. Нейната статичност е по-скоро желана и моментно постигната. Виждал съм нарушаването и надхвърлянето ѝ при други хора, понякога и при себе си.

*Богдан Богданов
Отделно и заедно*

Коя е същността на нещата?
Има ли любовта същност? Същността на любовта е не да изпитваш конкретна любов към конкретен човек, а да изпитваш страст по това да разбереш в какъв свят живееш.

*Богдан Богданов
Лекция от
общоуниверситетски
семинар - 09.12.2010 г.*

Вдигате се и ходите в Олимпия, за да видите творбата на Фигий, и всеки смята, че ако умре, без да я види, това би било несполука за него. Тогава защо не направите нужното за творенията, които са ви пред очите там, където сте и откъдето няма нужда да ходите другаде?

*Епиктет. Диатриби.
Превод от старогръцки език:
проф. Богдан Богданов, д.н.*

Струва ми се, че това е ключът към доброто разбиране на артиста и човека Райна Кабаиванска. Оттук и широкият диапазон на нейните настроения, който съответства на диапазона на нейните роли. Тя е от тези, които обичат хората за това, което са, а не от онези, които са недоволни, че не са такива, каквито би трябвало да бъдат. Оттук и нейният дар да разказва. Разказът ѝ за патилата на една домашна котка или за причудливостите на един хотел са отлично режисирани ситуации, които се помнят като нейните роли на оперната сцена. Тя има редкия дар да се отървава от нещо, като го пресъздава, възраждайки го в многоизмерността на една ситуация. Няма значение дали става дума за сценично или за житейско превъплъщение. Така е, бедните ни гледни точки винаги се възраждат в някаква многоизмерност. Такъв е почеркът на самия живот. Колко по-лесна е операта в това отношение, казва Райна Кабаиванска. Добавям възможната поука - в края на краищата всеки може да открие такова място и да се отърве от тегобата на житейската сцена. Но защо да продължавам с това търсене на същественото, след като, така или иначе, Райна Кабаиванска ще се пошегува, ще го постави под въпрос и ще се насочи към друго. По-добре просто да я прегърна!

*Богдан Богданов
За Райна Кабаиванска*

Самите ние живеем така наклонено - дали имаме или нямаме сюжет! И животът може да бъде сведен до тази макроформула. Живее този, който има проблеми и ги решава или не ги решава, и те се задълбочават, и той накрая казва: „Проф. Богданов, това не е живот, ами е едно безобразие“.

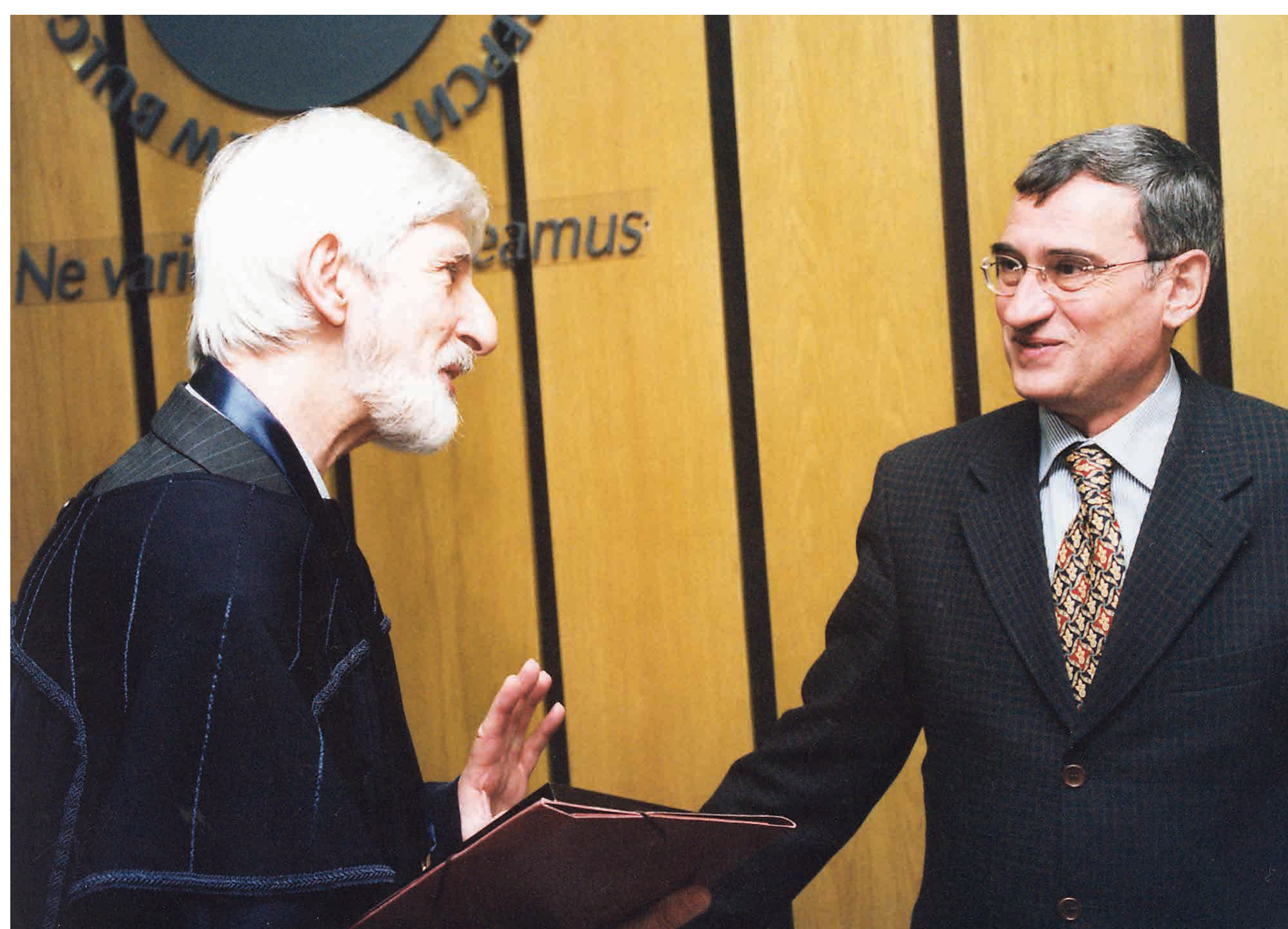
*Богдан Богданов
Лекция от общоуниверситетски
семинар - 26.11.2009 г.*

Смисълът е това, което, като ме засяга,
непременно засяга и някой друг.

Богдан Богданов
Лекция от общоуниверситетски семинар - 26.11.2014 г.

Любовта е да не се изпусне шансът, когато се обича друг човек, това да бъде използвано за познаването на този друг човек по начин, който практически е непостижим дори и в приятелски ситуации. Това е любовта - познаването на другия човек и чрез другия човек, познаването на себе си.

Богдан Богданов
www.bogdanbogdanov.net

Един такъв много особен, циничен съвременен начин, по който мислим за нещата. Ние мислим практически. И това практическо мислене никак не ни задължава към такива цели предмети, които да ни тревожат. Какво може да ме разтревожи? Ами може да ме разтревожи, че искам да правя нещо и някой ми пречи. Това може да ме разтревожи. Няма да се разтревожа от това, че толкова дълго ви обяснявам нещо и вие в края на краищата не му вярвате, знам, че при човека е така. Няма да се разтревожа. А виждаме какво прави Сократ. Той разговаря с хора, които наистина дълбоко вярват в тези въпроси за душата. Наистина дълбоко вярват и наистина истински вярват в степенята на усъвършенстване, в която ние, казано средно, не вярваме. Не вярваме и заради това, защото не вярваме, че можем да имаме толкова голям свят. Е, ние знаем, че светът е голям, но ние не можем да имаме толкова голям свят. Защо ме слушате така кротко и не кажете: „Ама, професор Богданов, замълчете! Аз имам голям свят. И ще ви кажа как.“ Разбирате ли?

*Богдан Богданов
Лекция от общоуниверситетски
сепинар - 03.05.2011 г.*

Много време беше нужно да разбера защо искаме да усвоим нещо и да станем способни да го правим – за да запълним празното, което сме. Бягаме от това празно. Лошото е, че то е само условно празно спрямо външното, с което го пълним. Иначе е изключително пълно и съдържа в себе си следите на цялата история до нашата поява. Но същевременно това наше трябва да е празно и ние да го пълним, за да можем да добавим така към следите на отпечатаната в нас история и нюанс, който тя няма.

Богдан Богданов
www.bogdanbogdanov.net

За да се постигне устойчиво развитие в една университетска институция, в нея би трябвало да са налице следните предпоставки: 1. университетът да бъде активна система, което означава да е организиран така, че интересите на отделните му звена да са в работна опозиция с интереса на цялата институция; 2. да има своя стратегия, която да се уточнява и конкретизира постоянно – с оглед на променящата се реалност и на интересите на отделните звена; 3. да си поставя цели и да планира изпълнението им в цифрово изражение; 4. да поддържа и да развива определени стандарти; 5. да е в състояние да се самооценява, както и да оценява средата, в която действа; 6. да действа кооперирано в съдружие с други институции.

Богдан Богданов
Университетът – особен свят на свобода

В НБУ има малки колективи на програми, на департаменти, които действат отлично. От друга страна, има голям брой колективи, които са формални субекти без признаци на живот. Големият субект на НБУ се оформя сравнително по-бавно и по-трудно. Това е свързано с един вид диалектична идентификация - идентифицирам се чрез малкия колектив, на който принадлежа, и в същото време принадлежа на големия колектив. Това е и задачата – да дадем знак за съществуването на този голям колектив, който се нарича НБУ и наистина е свързан с определен начин на мислене, както усещате, вече и насочен към определена цел.

Богдан Богданов
Университетът – особен свят на свобода

Когато говорим за празник в единствено число, говорим с хипотеза. Можем да не я формулираме и само да я подкрепяме с примери, но можем и да си дадем сметка, че в по-реален план празниците са много и много видове, докато това, което наричаме празник в единствено число, е само несигурно обобщение.

*Богдан Богданов
Минало и съвременност*

Добрият студент има много проявления. Първо, добрият студент не седи в специалност, в която е влязъл случайно, а я сменя. И тогава, когато влезе в специалност, която го удовлетворява – стои в нея и я изучава. На добрия студент ние сме дали възможност да изучава безплатно и втора специалност – взима и втора специалност. Действително използва университета като един сложен музикален инструмент, за да се научи да се движи в тази малка среда, в това малко общество, което е университетът. Добрият студент знае своята дисциплина и в същото време знае и ред други неща.

*Богдан Богданов
Има голямо значение как
казвате нещо*

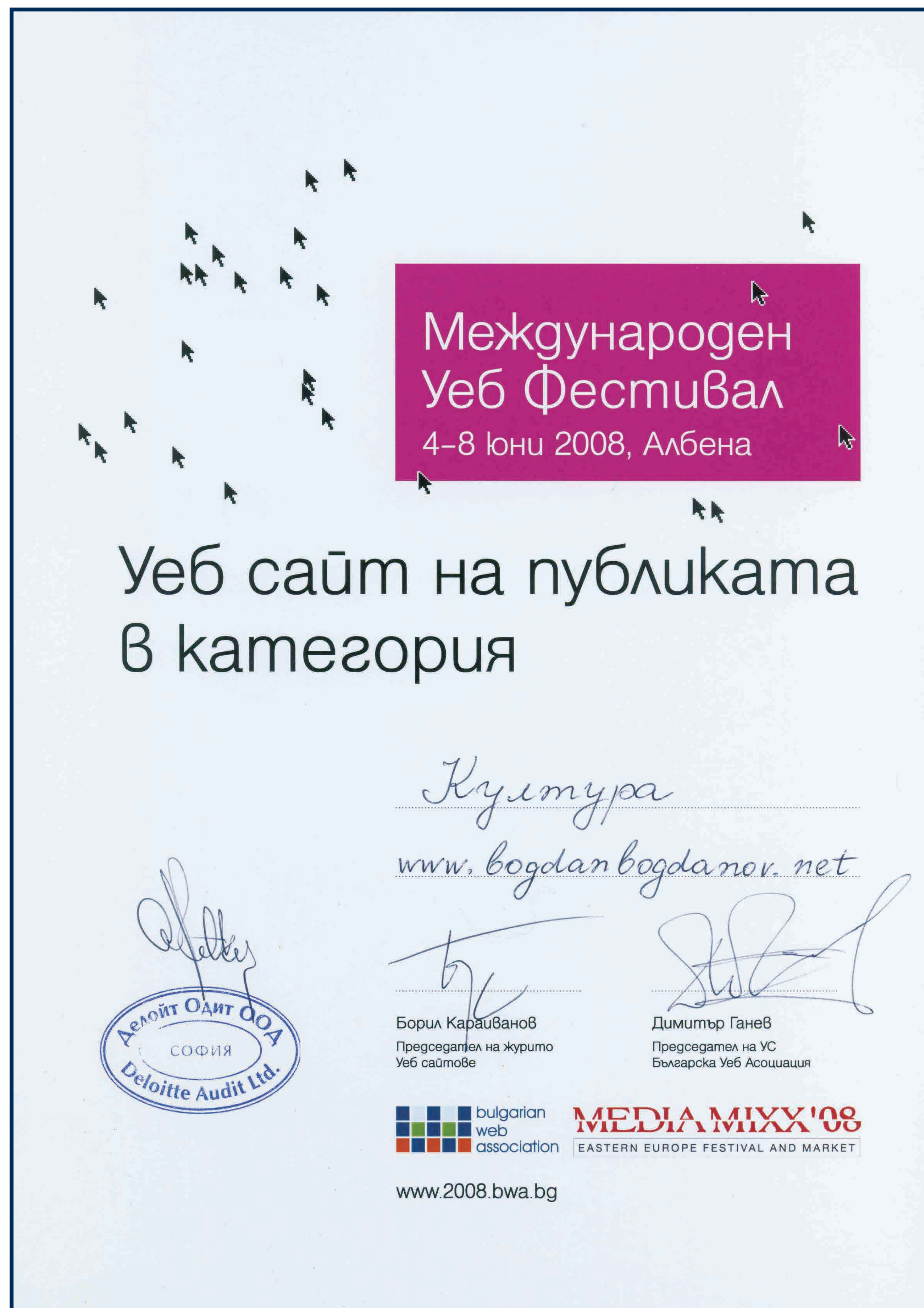

Личната харизма идва толкова от вътре, от това, което човек има в себе си, колкото и отвън, от оплетената среда на колективностите и възникващото слово. Харизмата е деликатна среда на много вътре и много вън, която наистина прави един човек да свети както земя с собствен светлина. Да, но тя се дължи и на това, че някакви други, по-ярващи в нея, я възсвят.

Привечер, когато съм уморен, чувам думите и заключенията на песимизма, но си казвам: това не е, защото съм песимист и защото животът е ужасен, а защото съм уморен. И гледам да се събудя оптимист. Но се случва да се събудя с главоболие. Текстовете, с които съм работил, и големите хора, с които съм общувал, са ме научили и си казвам: в моята глава светът е черен, трябва да намеря начин да не ме боли глава. Мога да взема парацетамол, да не стоя пред компютъра, да изляза. Боли ме глава, нищо повече, светът не е виновен, дори не и за това, че съм се родил човек и имам глава, която в определени случаи ме боли. Това е мисъл на Епиктет, която съм усвоил и направил своя. По-общо изказана, тя се свежда до това – случващото ни се идва не само отвън, а и от начина, по който го възприемаме. Така или иначе, не бива да пренасяме върху света своите собствени състояния.

*Богдан Богданов
Не се живее само с разлики*

Различихме се от сайтовете от типа „фейсбук“, в които има равенство на всички във всичко. Това е, така да се каже, неотменима съвременна ценност. Да, но никое време не е само това време, а непременно включва едно или друго добро от миналото. Именно такова добро е постигнатото, издържаме и на по-едри, и на по-конкретни теми. Участниците намаляха, останалите пишещи представиха и в заглавните текстове, и в коментарите добре свързани текстове. Всички заедно се придвижваме в стихията на текста към текстове с разгърнато мислене и осмисляне. В писането на мнозина вече се усеща доброто разколебаване на големите гнезда на съвременното знание, в които с просто препращане към авторитети се съществува уютно и колективно безотговорно. Усеща се все по-ясно наченката на доброто „несветско“ разбиране за знание и наука, настроено рефлексивно и с лична отговорност към това, което се изследва и твърди.

Богдан Богданов
www.bogdanbogdanov.net

Това, което наистина няма общо с биологичното промъкване през различни видове и цялости, е по-лесната страна на човешката духовност – тази, за която се мисли, че е в твърдите идеи, принципи и стабилни символи, в радикализма на кратките казвания с ясни предикатни имена-крайни истинни положения. Докато другата духовност, която ценя и която смятам, че е проявена в авантюрата на човешкия живот, тя следва комплексната биологическа оперативност, нееднородното компромисно навързване на повече в името на някакво надхвърляне.

*Богдан Богданов
Текст, говорене и разбиране*

Всеки може да хареса всичко, но аз ви казвам защо харесвам това място и защо то се е превърнало в мое мото – взел съм го от „Федон“. Никъде не съм го виждал преди това. Кое е то – „...когато нещо не се назовава добре, грешката е не само спрямо езика. Тя влече някаква вреда и на душите.“ И оттук е това мое упорство в назоваването. Да, действително назоваването е нещо трудно, назоваването е невероятно способно да ни развали не само всеки момент, но и целия живот. Това прави Сократ. Сократ иска да им каже от модерна гледна точка, че тялото не е човекът. Човекът е другото. В първия момент, когато учениците на Сократ го питат – „*можем ли да направим нещо, което би те зарадвало*“, Сократ отговаря – „*Да се погрижите за себе си*“. Да, но и още нещо казва: „*Всеки от вас ще се грижи за себе си безукорно, ако се погрижи за себе си, съобразно това, което говорехме.*“ Т.е. „*това, което говорехме*“ – то е именно това, че човекът не е това тяло, той е душата, че душата живее дълго или вечно и че отделянето на душата от тялото е по-скоро празничен, прекрасен акт, а не нещо ужасно и тъжно.

Богдан Богданов

Лекция от общоуниверситетски
семинар - 02.06.2011 г.

Награда за
Хуманитаристика

“Богдан Богданов”
2017

